

*Ой не ходи, Грицю, та й на **вечорниці**,
Бо на **вечорницях** дівки чарівниці!
Котрая дівчина чорні брови має, |
То тая дівчина усі чари знає.
(Українська народна пісня)*

Вечоріє. Яскраво прибрана світлиця. На столі глечики, глиняні миски. Господиня зав'язана хусткою, в червоних коралях та чоботях зустрічає гостей...

Дівчина. Добрий вечір вашій хаті, Уклін господині. Чи веселі **вечорниці** в нашій Україні? Добрий вечір, господине, Славна молодице. Чули, що у цій хатині будуть вечорниці.

Господиня. Добрий вечір, добрий вечір, любі гості! Просимо, просимо.

Дівчина. Аби щастя було в хаті. Щоб усі були багаті, Аби було любо, мило, Аби всі були щасливі.

Господиня. Будем з вами добрі щирі,...

Такими словами розпочинався славний український обряд в народі названий **Вечорницями**. З давніх давен Вечорниці неодмінно асоціювались з веселощами, вечірнім парубочим співом, іграми та відпочинком... Це елемент української обрядовості згідно якого українці відпочивали від важкого, стомленого дня і збиралися разом заради спілкування, зближення, знайомства та пізнання. В той час це було чи не єдиною можливістю молодничого відпочинку... Вечорниці завжди уособлювали в собі активний, веселий, а подекуди й пікантний відпочинок зі співами, танцями, конкурсами та розіграшами. Часто-густо вони були приурочені до певних церковних свят, як то вечорниці на Катерини, на Варвари, і, звичайно, на Андрія. І це було не просто таке собі зібрання, а кожна з вечорниць мала свої особливі ігрові обряди, конкурси та пісні.

Як бачимо в даний час, певні елементи обрядовості залишилися і зараз, адже український нарід в будь-які моменти своєї історії знаходив можливість для відпочинку; причому активному відпочинку де панувала радість, бадьорість та щирість...

Українські вечорниці

ДІЙОВІ ОСОБИ

1-й ведучий

Гурт дівчат (шість осіб)

2-й ведучий

Гурт хлопців (шість осіб)

Господиня

Святково прикрашений зал являє собою українську світлицю.

Посеред світлиці стоїть стіл, укритий вишитою скатертиною,
навколо нього лави. На столі лежить рукоділля.

Звучить лагідна народна музика. До залу входять ведучі, звертаються
до глядачів.

1-й ведучий. Доброго дня, друзі!

2-й ведучий. Дуже раді зустрічі з вами, запрошуємо усіх на наші
українські вечорниці.

1-й ведучий. Україна! Країна смутку, краси, радості й печалі.
Розкішний вінок з рути й барвінку, над яким світять яскраві зорі.

З приходом золотої осені наставав в Україні час вечорниць.

2-й ведучий. Кожного вечора збиралася молодь на досвітки. Спочатку
сходились дівчата, пізніше з'являлись і хлопці. У будні дні на досвітках
дівчата, бувало, працюють: прядуть починки, шиють сорочки, або
вишивають рушники собі на придане. А у свята разом із хлопцями
влаштовують веселі розваги, з жартами, танцями, дзвінкими співами.

1-й ведучий. За традицією приміщення для вечорниць наймали дівчата,
вони ж і платили за нього. Здебільшого це була хата самотньої вдовиці. За
хату платили печеним хлібом, пшоном, борошном, полотном, але ніколи —
грішми: «Гроші,— казали в народі, — тільки шинкар бере».

2-й ведучий

Мати дочку та й наряджала,

На досвітки та й посилала.

«Іди, доню, та й на досвітки,
До подружок та й на довідки».

Відвідувати вечорниці дівчатам дозволялося з п'ятнадцяти-шістнадцяти років, а хлопцям — з вісімнадцяти.

1-й ведучий. Прийшовши до хати, дівчата відразу сідали за роботу і якийсь час працювали мовчки. Розмов було мало, хіба що одним-двома словами перекинуться... Але ось у жвавіших терпець уривався: то одна, то друга зиркне у вікно, гляне на двері, почне співати, переб'є пісню розмовою, сміхом, а потім знову всі притихнуть та ще старанніше візьмуться за працю...

2-й ведучий. Проте, дивіться самі, як відбувалися у нас вечорниці. Сьогодні ми з вами заглянемо у ту давню досвітчану хату.

Ведучі залишають зал. Звучить музика. До залу входить господиня, прибирається в хаті.

Господиня. Уже й вечір, а ні дівчат, ні хлопців немає. Прибрали хату, рушничками обвішали, квітами уквітчали. Що то молодість: ні сну, ні втоми, цілу ніч прогуляли б, тільки б музика та пісні. Та й до роботи вдатні, цокотухи, співухи. І то ж споконвіку ведеться... І ми колись... Як згадаю... Літа-літа! Летять, як орли сизокрилі.

Раптом чується стукіт у двері. До хати входить гурт дівчат.

Дівчата (разом). Добрий вечір, матінко, у вашій хаті!

Господиня. І вам вечір добрий. Заходьте сміливіше, сідайте, будьте ласкаві, у нашій хаті, на нашій лаві.

1-ша дівчина. Чи ж нам пристало одразу сідати?

2-га дівчина. Нам пристало пісню заспівати.

Гурт дівчат співає. Гурт дівчат
Ой у вишневому садочку,
Там соловейко щебетав,
Віть-віть-віть, тьох-тьох-тьох,

А-я-я, ох-ох-ох,
Там соловейко щебетав.
Ой у зеленому садочку
Козак дівчину увіщав.
Віть-віть-віть, тьох-тьох-тьох,
А-я-я, ох-ох-ох,
Козак дівчину увіщав.
«Ой ти, дівчино чорноброва,
А чи підеш ти за мене?
Віть-віть-віть, тьох-тьох-тьох,
А-я-я, ох-ох-ох,
А чи підеш ти за мене?»
«Моя матуся тебе знає,
Ти той козак, що все гуляє.
Віть-віть-віть, тьох-тьох-тьох,
А-я-я, ох-ох-ох,
Ти той козак, що все гуляє».
«А я матусі не злякаюсь,
Якщо з тобою покохаюсь.
Віть-віть-віть, тьох-тьох-тьох,
А-я-я, ох-ох-ох,
Якщо з тобою покохаюсь».

Господиня. Гарної, дівчата, знаєте. Оце послухаю вас та й сама помолодію. Вмощуйтеся зручненько та й за роботу, а я піду до печі.

Дівчата сідають до столу, приступають до роботи. Деякий час мовчать.

3-тя дівчина. Ой, подруженьки, та й сумно ж отак сидіти, і хлопців щось не чути (дивиться у вікно).

4-та дівчина. Дівчатонька, любі, заспіваймо ще, хай душа ласкою, добротою наповниться.

Гурт дівчат (разом)

Цвіте терен, цвіте терен,
Листя опадає,
Хто з любов'ю не знається,
Той горя не знає.
А я молоденька,
Та й горя зазнала,
Вечероньки й не доїла,
Нічки не доспала.
Ой візьму я кріселечко,
Сяду край віконця,
Іще очі не дримали,
А вже сходить сонце.
Хоч дримайте, не дримайте –
Не будете спати:
Десь поїхав мій миленький
Іншої шукати.
Нехай їде, нехай їде,
Нехай не вернеться,
Не дасть йому Господь щастя,
Куди повернеться.
Очі мої, очі мої,
Що ви наробили,
Що всі люди обминали.
Того полюбили.

Чути стукіт у двері. То прийшли хлопці.

Хлопці (за дверима). Дівчата, пустіть до хати! 5-та дівчина.
Гарненько попросіть!

Хлопці знову стукають.

6-та дівчина. Агов, хто такий?

1-й хлопець. Пес рябий, баран крутолобий, ведмідь клишоногий,
пустіть до хати!

4-та дівчина. Не пустимо в хату, дуже вас багато! 2-й хлопець. Пустіть
ліпше, бо буде гірше!

3-тя дівчина. Ми як візьмем рогатини, поламаєм ваші спини!

4-й хлопець (удаючи, що злякався). Дівчатонька, голуб'ятонька, та ми
ж прийшли не битися!

5-й хлопець. Та ми ж прийшли миритися.

1-ша дівчина встає, відчиняє двері. Інші дівчата беруться до роботи.

Хлопці заходять до хати.

5-й хлопець. Ов-ва! Та тут у розпалі робота. Боже помагай! 2-га
дівчина. Спасибі.

Господиня. Добрий вечір! Чесному парубоцтву моя хата настіж. Хоч
не знаєм, звідки ви, чи з півдня, чи з півночі в нашу хату зайшли, просимо,
просимо всіх сідати і з дівчатами пісню заспівати.

1-й хлопець (придивляється до дівчат). Ой, хлопці, та й гарні ж
дівчата тут зібралися. Мабуть, на нашому кутку самі красуні живуть та ще й
рукодільниці...

2-й х л о п е ц ь. Та й ми не ликом шиті. Отож не гріх нам разом
заспівати.

Гурт хлопців (разом)
Жито, мамцю, жито, мамцю,
Жито не полова...
Як дівчину не любити,
Коли чорноброва?
Жито, мамцю, жито, мамцю,
Жито не пшениця...
Як дівчину не любити,
Коли чепуриться!
Жито, мамцю, жито, мамцю,

Жито-колосочки...

Як дівчину не любити,

Коли чорні очки!

1-ша дівчина

Полюбила коваля — така доля моя.

Я ж думала кучерявий –

В нього чуба нема.

1-й хлопець

По дорозі жук, жук, по дорозі чорний,

Подивися, дівчинонько, який я моторний.

2-га дівчина

А мій милий гарно вбрався,

Гарно причесався.

Штани білі, жупан білий –

Усім сподобався,

2-й хлопець

Галю, Галю чорнобрива,

Чого в тебе брови криво?

На козака задивилась

І брівоньки іскривились.

Господиня. Та вже досить вам сперечатися, краще потанцюйте.

Звучить весела українська народна музика. Дівчата стають з хлопцями
у пари, виконують танець.

Господиня. Настав час, дівоньки, гостей частувати. Чи може нічого не
приготували?

Дівчата хутко накривають, стіл, а хлопці приносяться до того, що
несуть дівчата до столу.

1-й хлопець

Ой і запах, ох і пах,

Навіть двір увесь пропах.

На усі чувать кінці,
Як у нас печуть млинці.

2-й хлопець

Що галушки — не пампушки,
Це ще треба довести.
Наші київські галушки
Не похвалиш — не з'їси.

3-й хлопець

Хто казав тут про галушки?
Помиримо всіх разом:
І пампушки, і галушки –
Аби тільки з часником.

Господиня (звертається до глядачів)

Милі гості, просимо до столу сісти.
Вареники будемо їсти,
Вареники не погані,
Вареники у сметані.
До залу входять ведучі.

1-й ведучий

Скільки б не співали, а кінчати час,
Кращі побажання ви прийміть від нас.

2-й ведучий

І в вас, і в нас хай все буде гаразд,
Щоб ви і ми щасливі були.

Свято закінчується частуванням глядачів стравами української
народної кухні.

2. Андріївські вечорниці

Українська світлиця святково прибрана. Лавки, стіл, піч, горщики, макітри. На стінах вишиті рушники, доріжки, салфетки. На столі на вишитому рушнику — запашний хліб, сіль.

Ведуча 1 : Україно! Чарівна моя, ненько, найкращий куточку землі, солов'їна пісне! Ти прекрасна, але найбільше твоє багатство — народ. Народ чесний, трудолюбивий, нескорений, міцний, як граніт, співучий, дзвінкоголосий.

Українці — то є назва славного народу,
Україна — то край славний, аж по Чорне море,
Україна — то лан пишний, і степи, і гори,
І як мені Україну щиро не кохати,
Мене ненька по-українськи вчила розмовляти.

Ведуча 2: З давніх давен наша Україна славиться величними традиційними святами і обрядами. Кожен, хто не черствіє душею, хто сповнений любові, доброти до української спадщини повертається до традицій свого народу.

Ведуча 1: Одним із свят, яке завжди відзначали наші батьки, діди, прадіди було велике зимове свято, особливо важливе для молоді — день Андрія.

Це свято відзначається 13 грудня і вважається днем пам'яті мученицької смерті одного із дванадцяти апостолів Христових — Андрія Первозваного.

Ведуча 2: За церковними легендами святий проповідував християнство у Скіфії й дійшов аж до Києва, де на одному із пагорбів поставив хрест і сказав: «Чи бачите гори ці? Повірте мені, на них засяє благодать Божа». Згодом там, де він установив хрест, було споруджено

Андріївську церкву.

Ведуча 1: Я хочу, щоб сьогодні ожили перед нами вечорниці в ніч на Андрія, а ігри, забави нагадали молодість батькам, бабусям, дідусям.

(Тихо лунає музика).

Галя: *(Прибирає і співає).*

Зайди, місяченьку за чорную хмару,
Там мати шукає своїй доні пару.
Шукає, шукає багатого сина,
А її кохає бідний сиротина.
Кохає, кохає ще й думає брати,
А тій же парі завадила мати.
Дівчина кохала хлопця молодого,
А її віддали за вдівця старого,
За вдівця віддано роки марнувати.

Мати: *(Перебиває).* Чого доню сумної заспівала. Всіх хлопців відженеш такою невеселою від нашої хати.

(Ставить на стіл макітри).

Г а л я: То так... І сама не знаю, мамо, сумно чогось і неспокійно мені сьогодні. До всіх хлопців мені байдуже. Тільки б один... не обминув.

М а т и: Не сумуй, Галинко *(підходить ближче)*, то просто вечір такий таємничий і місяць он як ясно світить *(дивляться на небо)*.

(Чути спів дівчат). Все буде гаразд. Може той один і не обмине. Петро дуже на тебе задивляється, такий поважний, багатий. Галя: Ой, мамо, і не говоріть мені про нього. От і дівчата вже йдуть.

Дівчата співають: Андрій з-за гір іде,

Гарне дівча веде,

Мати побачила,

їсти приготувала:

Перед сина меду,
Перед невістки меду
Пан Біг — побачив,
їдло перемінив.
Андрій меду вкусив,
На ліжко ся врушив.
Тобі, жінко, тобі
Штири коні в Бозі.
Мати то почула
Сину виказала:
Мені, сину, мені,
Щом тя годувала.
Камінь, мамо, камінь,
Щось не знарувала.

Дівчина 1: *(Сміх)*.

Слава Богу, в вашій хаті!

Д і в ч и н а 2: Добрий вечір, тітонько. Чи можна в вашу хату?

Мати: Слава навіки. Заходьте дівчата, сідайте. Зараз вареників на всіх наліпимо. Може ще гості будуть. *(Порається)*.

Дівчина 3: А може й хлопці? І Іван, га? *(підштуркує дівчину 4)*.

Д і в ч и н а 4: Може! А може й Роман?

Д і в ч и н а 3: Може!

Д і в ч и н а 1: А може й Панько? *(Всі сміються)*.

Д і в ч и н а 2: Він дуже подібний на того жидка *(сміх)*.

Галя: Панько, як Панько. А на жида, здається, більше Петро подібний.
Чи не так, дівчата?

Всі: Угу.

М а т и: Та ну вас. Що ви ще розумієте.

Д і в ч и н а 2: Ох, дівчата, якби то знати, хто той суджений! Хоч би краєчком ока глянути.

М а т и: А чом би й ні. І не тільки краєчком. Завтра ж Андрія. Знаєте, дівчата, всі гадання в цей вечір починалися зночі, в яку народився учень, один з Апостолів Ісуса Христа — Андрій Первозваний. Давайте, попросимо Андрія.

Дівчата (хором): Андрію, Андрію,
На тебе ся надію.
Хочем долю свою знати,
просим тя допомогти.

Мати: Ось скуштуйте цих вареників і визнаєте, ким буде ваш суджений. А щоб взнати ім'я хлопця-судженого, потрібно підійти до першого незнайомого чоловіка і під будь-яким приводом запитати, як його звати. Таке й буде ім'я чоловіка.

Д і в ч и н а 1, 2: Давай спробуємо.

Дівчина 3: А я чула про ворожбу із свічкою.

Дівчина 4: Напишемо імена, поставимо на краї великої тарілки. Запалимо свічку. І до якої стрічки підпливе свічка, такий і буде суджений. *(Дівчата ворожуть).*

М а т и: А ще дівчата є одна ворожба така. Галю, дай дзеркала і дві свічки. Потрібно вимкнути і сказати: *(Галя приносить, мати запалює, потім Галя включає світло).*

Ворожу осібне,
На люстерко срібне!
Ворожу на саму себе.
1... на тебе (3)

потім повернутись спиною

Покажи, святий Андрію,
Яка моя доля?
Ворожу на свій вік,
Дай боже шлюбу дочекати,
Смерти не знати

Він —

Я —

Покажи, Андрію, яка моя доля.

тоді різко повернутися.

А ну, дівчата, хто сміливіший?

Дівчина1: Я хочу.

Дівчина2: І я спробую.

Дівчина3: А я ще знаю ворожбу на тінях, також зі свічкою.

Дівчина4: Якою буде моя доля?

Дівчина2: Ой, хто там?

Дівчина3: Мамо, я боюсь. Мати: Доню, засвіти світло.

Дівчина1: Тацеж Панько! І дівчата з ним.

Дівчина5, 6: Добрий вечір. Слава Богу.

Панько: Помагай вам Бог *(дає квіти хазяйці)*.

Мати: Слава Навіки. Добрий вечір. Дякую! Як же ви і полякали нас.
(прибирають свічки та дзеркало).

Панько: Справді? *(усі сміються)*. А я і не хотів, їй Богу не хотів.

Мати: Проходьте, та сідайте дівчата.

Дівчата: Дякуємо.

Панько: А я би м пампушків з'їв *(заглядає в посуд)*,

Мати: Гаразд. А ну, дівчата, кожна наберіть води в рот *(смішать одна другу)*. Ось вам по мисці і наробіть пампушків. А ти іди, Панько, приведи собаку ми її годувати будемо. *(Панько виходить)*. Ось мука, олія, *(дівчата ліплять)*. Але й гарні квіти приніс Панько. І де він їх тільки віднайшов в таку пору, Зак ви пампушків наробіть, я віночок сплету *(плете)*.

Дівчина5: Це йому тітонько, напевне, хлопці дали. Мабуть і вони сьогодні прийдуть.

Дівчина2: А давайте, заспіваємо.

(Співають «Сивий коню» або «Мені ворожка ворожила»)

Мати: Ну все, господиньки. Мийте руки, а пампушки сюди положу (*забирає ставить у ніч*). Так, хай смажаться. А ну всі в коло танцювати.

Дівчата: Ой Андрію, Андрієчку,
Даруй нам надієчку,
Хто з нас із дівчат
Перша заміж вийде.

Мати: Хто перша, друга, третя (*інші допомагають намащувати пампушки*).

Панько: (*Входить і приводить собаку*). Моя собака сьогодні така голодна, що тут тільки мене ледь не з'їла.

Дівчина 5: Ну от і наїється твоя собака.

Дівчина 6: А ну — 1,2,3.

Мати: А тепер скинемо по чобітку, розкрутимо його із зав'язаними очима і кинемо — де носик — там і милий.

(*З 'являються хлопці намазують медом пліт*).

Дівчина 5:

Святий Андрію, святий Андрію,
На тебе єдиного маю надію.
Скажи мені, нині дорогий Андрію,
Звідки я маю чекати надію.

(*кидають чобітки*). — *Дівчина 4, 3, 6, 7. (Хлопці жартома ворожать, сміються, імпровізують наречених)*.

Мати: А зараз простежимо доріжку чоботами.

Дівчина 6: Поставте, тітонько, наші чобітки до порога

1) 1 — вийде заміж..., 2 —..., 3 —..., 4-й чобіт — буде дружка, 5 — дружка — 2-ій дівчині, 6 — третій.

Мати: А ти, що там, Паньку, робиш?

Панько: Хочу собі поворожити. Може і я заміж вийду,
(*Панько ворожить на квітах «любить—не любить»*) (*Вся увага дівчат на Панька*),

Мати: Хлопці не ворожать. і що ти собі видумав.

(За той час Роман краде чобіт Галини і ховає за пазуху), (Дівчата продовжують ворожити).

Давайте далі дівчата.

Галя: Ой дівчата, я свого чобота не бачу. Панько, ти взяв? Кажи!

П а н ь к о: Ні, я не брав.

(Стук, грюк.)

(Пісня за дверима).

Ой на Андрія гадали дівки,
Щоб не лишали їх парубки
А ми всі ходили в друге село,
Щоб нашим дівкам заздро було.
По другим селам маємо дівчат,
В наших із-за тину лиш носи тирчать.
Най си шукають в мужі вдівців,
Чи десь по селах чужих хлопців.

Д і в ч и н а 4: Ой, Ромко!

Дівчина 3: Іван там (причепурюються). Хлопці входять.

Р о м к о: Добрий вечір, господине.

Іван: Слава Богу в вашій хаті.

Петро: Добрий вечір, тітонько.

Мати: Слава навіки! Бачу, до моєї хати, ще не заросла стежина. Вечір добрий, хлопці. Проходьте та сідайте!

Роман: Спасибі, тітонько.

Петро: Спасибі господине, що пустила в хату (дивиться з-під лоба на Романа, поправляє кафтан).

Завернуся я в рядно, та й сховаюся на дно,
А там на дні три мішки брудні,
Сім мішків горіхів і коробка чоколяду.
Пішли, хлопці, на вечорниці,

Іван: Про Михайла і рудого женихайла,
Ми й самі не знаєм звідкіля. Ще й взуваються!

П а н ь к о: Вигадують різні небилиці, *(до Івана)* Як ростуть грушки на
вербиці.

Д і в ч и н а 5: *(перешіптуються).* Що правда, то правда, бо
підсліпкувате не добачить, а глухувате не дочує.

Д і в ч и н а 6: От і ростуть на вербі грушки. Хлопці: Так, так, буває,
що й корова літає *(Сміх).*

Роман: *(дивиться хто без чобота).*

Стук,грюк у віконечко,

Вийди, Галю, на хвилиночку.

Дай коню водиці З сусідської криниці.

Г а л я: Та як же я вийду, коли боса?

Р о м а н: А ну дівчата, хто бубликів хоче? Або те, що за пазухою.

Д і в ч и н а 3: Те, що за пазухою, ми не знаємо *(невдоволена в Галин
бік).* А бубликів хочемо.

Роман: Для тебе, Мар'яно, тільки за поцілунок. А ну, чи дістанеш *(та
намагається відкусити).*

Галя: Те, що за пазухою, віддай Ромку чобіт, а то в ноги холодно.
(Ромко передає бублик Іванові, той «пригощає» дівчат).

Р о м к о: Може, ще й взути?

Галя: Це я сама вмю. Бач, першою заміж збираюся. *(Ромко взуває
Галю).*

М а т и: От і наречений з'явився *(в'зал).* І чекати не треба *(до дівчат).*

А ну, дівчата, принесіть хмизу, а то не буде на чому вареників зварити.
А ми заспіваємо.

(Пісня).

*(Ромко і Галя домовляються. Входять дівчата і тихо ворожать
«Вдівець-молодець». Мати ставить у піч вареники, порасться в печі).*

Мати: Ось і господар прийшов *(Входить батько, кум, кума, два*

хлопці з квачем і мішком).

Б а т ь к о: О! В нас гості зібралися.

Кум: Добрий вечір гостям і тобі господине.

Кума: Щось ви сумної співаєте *(ставить, дає калиту).*

Б а т ь к о: А ми от з кумом були на ярмарку.

К у м: Та й купили яблуньку, А та яблунька садова, Не що інше, як дівчина молода, Дівчинонька чепурненька біля хати стояла, Свою долю виглядала. Та й нам, козакам наморгала.

М а т и: Ой, та за що ви її купили?

Кум: Кобилу продали, дівчину взяли. А ну хлопці, хто жениться хоче?

Хлопці: Панько, бери собі за жінку.

П а н ь к о: Зачекайте-но, хлопці, це моя буде. І тільки моя.

(підступається до мішки, гладить, «дівка брикається», лякається, відходить назад).

«Дівка»: Ой ти хлопче молодий, Забери мене з собою.

Мати: Йой! Чоловіче, що ж ви викупили? Чи не kota рудого в мішку принесли?

Панько: Хай йому грець *(неправильно хреститься).* Я тієї нареченої не хочу.

«Дівка»: Ой не кидай мене, Паньку, моє серденько, Нехай тебе поцілує, моє серденько.

(Хлопці розв'язують. Панько хоче подивитися, «Дівка» вискакує до Пань-ка, Панько тікає за господиню, ховається).

«Дівка»: Ой вийду я в садок, Вийду погуляти, Кого люблю — тому дам, Личко цілувати.

П а н ь к о: А ти того... не брешеш? А чого так закриваєшся? Тебе напевне зуби болять.

«Дівка»: Угу.

Панько: Ну то давай поцілуємся, чи що? *(сміється, закриває очі)* А цур тобі пек. *(Сміх).*

Дівчина 6: Дівчата, давайте заспіваємо.

Дівчина 5: А якої?

Дівчина 2: Напевно, про поцілунок.

(Пісня «Ой болять ня пальчик»).

Кума: Ну, господине, весело в тебе сьогодні, а ну дівчата хто вкусить калиту?

(парубок з квачем сторожить пиріг).

Дівчина 1: Добрий вечір.

Сторож: Добрий вечір. Звідки йдеш?

Дівчина: Зверха хати калиту кусати.

Сторож: Давай кусай, але не забувай, що я буду по губах писати.

(та, яка засміялася — вимазують сажею і відходять в сторону).

Співають:

А наша калита
Нам набила живота.
А тепер ми її з'їли
І за пером полетіли.
А наша калита,
Та й з маком і медом.
Йди до неї кусай її,
Сторожа не бійся?
Кусай, кусай калиту,
Але не засмійся.
Йди до неї,
Кусай її,
І назад вертайся,
Як ся вдало відкусити,
Пару сподівайся.

Кума: А ну, фанти, — давайте викуп. Громадо шановна, скажи, що цьому фантові присудити?

Петро: Хлопці, айда збитки робити.

Хлопці: Пішли, надобраніч, тітонько!

Мати: Надобраніч.

(Хлопці виходячи співають «Ой вийду я на вулицю в сопілку заграю» або «Стоюя край віконечка»).

Ой! А вареники мої. *(Виймає з печі),* зовсім забула. Пора й вас пригостити. Для дівчат оці. А тобі батьку, куми — сідайте оцих скуштуйте. І ви, шановні гості, пригощайтеся *(розносить вареники, пригощає).*

Роман: Дякую, тітонько. Дуже смачні у вас пироги. Мабуть Галя робила.

М а т и: Та всі дівчата допомагали. Ну, як дівчата *(дівчата знаходять різні предмети в варениках).*

Дівчина1: О, мій суджений буде мабуть ...

Дівчина 2: А мій ... **Д і в ч и на 4:** А мій ...

(Мати ставить на стіл глечик з водою, порасться біля пічки, столу).

Д і в ч и н а 1: Скоро дівчата, Миколая. От цікаво, що він мені принесе. Бо вчорак сиру бараболю знайшла і часник.

Дівчина 2: Ая цибулю.

Мати: Треба було би колядок трохи розівчити.

Дівчата: Треба.

Дівчата і хлопці: Дякуємо, тітонько. Вже й час додому йти.

Дівчина1,2: Проведи нас, Галю.

Дівчата і хлопці (виходять): Надобраніч.

Галя: Мамо, я зараз.

Р о м к о: Надобраніч вам *(виходять разом з Галею).*

Мати: Надобраніч.

От поволі затихають наші вечорниці

Не забудьте ви дороги у наші світлиці

Хай любов і щире слово

Душу вам зігріє.

Пам'ятайте, вечорниці в ніч на Андрія.

Дівчата і хлопці: Запам'ятаємо.

В е д у ч а 1: *(Встає поруч мами)* Ну от і закінчилися наші вечорниці.
Добре, що ото діти наші повертаються до минулого.

(Входить Галя, підходить до матері).

В е д у ч а 2: Рідними будуть їм батьківські пороги, і люди, і пам'ять. В людині повинно щось жити високе та святе.

В е д у ч а 1:

На всі світи і віки ти озернишь,
Де слово перше вимовив колись,
Де пісня мамина і пестила і гріла,
Ввійшла життям у душу і у тіло,
Живила серце соком калиновим,
А коли виріс, стала на порозі
Водою й хлібом з житньої зорі,
Не дай же їй сліпим метеоритом
Хай ще гарячим пролетить над світом,
Не дай умерти серед нас живих.
Хоч скільки б там не обсідало лихо,
Не дай забутися, з якого роду,
З якого кореня у світі почались.

(Звучить пісня «Рідне село». Виконують усі учасники).